

İnsanın Adı Yalnızlık

– Sıpiritüalist · 11 Ocak 2025

Kolumun altında kitap,Gözümün ucuyla kestirdiğim
Arka masaya yerleştım.
Sanki hiçbir yer ev, sokak, cadde
Almıyor içine bu aralar beni.
Kafamı kaldırdım,
Gökyüzü gri gri bulut.
İçimin kasveti miydi bu?
Birkaç sayfa karıştırdım kitaptan.
Yok, önce sondan mı
Önsözünden mi başlamalıydı?
Hayat gibi nerden başlasak?
Sorusunu sormadan,
Rastgele bir sayfa açtım.
Beni anlatıyordu sanki.
Hayatın içindeki beni...
Yalnızlığı, sevinci, hüznü...
Ya da kalabalıklara kulak tıkamayı.
Aynı anda birçok şey...
Sonra demli bir çay söyledim kendime.
İki kişilik olsun demi diye.

O zaman anladım yalnızlık beni seviyor,
Bana dost gibi.
Ara sıra kaçmak lazım bir yerlere
Özgürce bir tekliğe.
Çoklu acılar teklkte
İnsanın en büyük eksikliği de bu değil mi?
Acımızı, sevincimiz gibi duyamamak.
Sonra hızla kalktım evden çıkarken
Bir sey unutmuş gibi.
Hesabı alelacele ödedim.
Bir baktım ki eve gelince
Camda beni bekleyen yapayalnız kalmış,
Orkidemi sulamayı unutmuşum.
Hayat, ne şanslıymışım oysa ki...!?